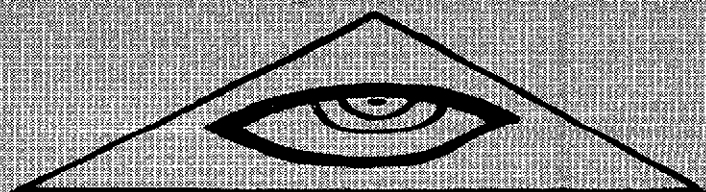

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus, Per Saecula Saeculorum, In Vino Veritas, Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

Nocions d'estètica carlina

¿ Què és el que realment us agrada?. Si sou sincers, confessareu que us encanten els anuncis de la TV de desodorants, on surten paisatges incòlumes i dones sense cap tara ni màcula. Que sabeu apreciar un cotxe nou de trinka dins d'un paisatge natural i salvatge. Que us agrada la pintura tradicional catalana i també la més moderna quan, encara que sigui inconscientment, us recorda un paisatge com cal.

¿Què hi teniu penjat a les parets de les vostres cases, que realment tothom admira i aprecia? ¿Quins objectes del vostre entorn considereu bonics?

El vostre entorn estètic és el reflexe de la vostra naturalesa, de la vostra essència, del vostre ésser. És el que els pensadors han definit com el paisatge incòlume i incorrupte, com la projecció de l'entorn on ens agradaria que transcorregués la nostra curta existència. Això és el que porta als *maragalls* a sortir de la ciutat i anar al camp i a la muntanya, per a integrar-se en el paisatge. Ells fugen de la ciutat, un entorn desnaturalitzat (contrari a natural) i busquen el seu lloc dins l'espai que no ha estat encara violat (encara que intentin modificar la realitat i adaptar-la al seu somni).

Un paisatge, tal com apareix pintat als quadres de l'escola carlina per excel·lència, la d'Olot, té un fons llunyà i elevat, intocable i inaccessible; un pla entremig, que és el més important, ben ordenat; i un primer pla físic que introdueix la mirada. Aquesta estructura reflecteix l'ordre natural de les coses i de les persones. Tot està ordenat i escalonat. Hi ha elements a dalt i a baix, davant i darrere. Tot té el seu lloc, i quan cada cosa (cada pinzellada, diuen els crítics) ocupa el seu, tenim una obra estèticament perfecta. Aquesta perfecció ve d'aquest ordre com a reflexe de l'ordre social establert.

El marc (no s'ha d'oblidar el marc com a part integrant i integradora) sublima el contingut de l'obra i, de fet, enquadra l'entorn en relació amb el paisatge que representa.

Carles Poper

Medi ambient, tirant a alt

A les contrades de la Garrotxa hi ha una afeïssada i santa voluntat de recuperar el paisatge bucòlic, immortalitzat fins a l'infinit pels pintors de l'Escola Olotina.

El camí serà llarg i ple d'espines, fins a aconseguir que tota la Garrotxa sigui Reserva Integral; però ja s'hi està treballant.

El nostre insigne inquisidor, Josep M.ª Mallarach, terror de pagesos i de gent del camp, sap molt bé el que es porta entre mans.

Siguem objectius i plens de caritat envers els nostres germans. No seria just pretendre que la pagesia de pocs recursos econòmics i de poca lletra, entenguessin de bones a primeres l'estratègia d'alts dissenys i que ells interpreten de mala llet. El temps, que és savi i tot ho guareix, resoldrà el problema. En el moment en què aquesta gent trobi un lloc de treball en les cadenes de l'engranatge d'alguna indústria contaminant, oblidan les emprenyades.

Doncs bé, tenim notícies que un grup de dissenyadors d'estètica de conreu, està fent un estudi de detall dels colors per a la propera sembra. Es tracta de buscar l'equilibri cromàtic entre camps de blat curulls de paramans i blauets, camps de fajol d'immaculada i beatífica contemplació, i

campes vermellorsos d'usurda com una gran catifa de capolls agitats pel vent.

També, i en pla experimental, s'aniran suprimint gradualment les granges de tot tipus i tot el que trenqui l'harmonia visual d'aquest avantprojecte de paradís a la terra.

De moment ja tenim el carret amb el burro per passejar per la Fageda i per a lluïment dels polítics locals en dies d'afluència de populatxo, com fou el cas en les passades Fires de Sant Lluc, en què en un acte d'espontània voluntat d'acostar-se al poble, prohoms com Ramon Sala i Canadell, Arcadi Calzada, Isabel Brüssosa, per citar-ne uns quants, es passejaren amb el carruatge pels volts de la Fira del Dibuix.

Acte entranyable que queda en el dolç record dels qui sabem valorar les manifestacions que brollen de la genuïna manera de fer país dels polítics carlins. Polítics que sublimant baixos nivells de ridícul, atorguen a fets plebeus una transcendència institucional.

L'obra de creació i disseny, com tota obra implícita, comporta incomprensió per part de la massa; però quan et sents posseïdor de la veritat, quan saps que el Legítim escriu recte amb ratlles tortes, res ni ningú no pot fer trontollar la suprema visió de la terra promesa.

Sor Paulina de Clocalou

DIALÈCTICA CARLINA

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

De tornada del seu rabent viatge a Tours, en Bartomeu Torrabadella i Badia s'incorpora a la seva tasca de rector de la Universitat de Cervera.

La conjuntura d'aquell moment era ben delicada: per una banda les tensions entre els professors de les diferents facultats, que simpatitzaven amb un o altre contendent del litigi successori; per l'altra, l'afany governamental de traslladar, de mica en mica, càtedres a Barcelona, recelosos de la posició carlina majoritària entre els catedràtics cerverins.

El canceller sortia d'un tumultuós claustre de professors de canons, celebrat al paranimf. Estava cansat i deprimat. Sense sort, topà amb Vicens Pou i Marca, no tingué possibilitat d'esquivar-lo, no li quedà més remei que seguir-li la conversa, d'un fragment de la qual us presentem còpia:

- "Sí, ja sé que teniu molts maldecaps, però això no és excusa perquè no prengueu una determinació decidida."

- "Determinar-me? De què? Com puc establir amb precisió alguna cosa, en tot aquest garbuix?"

- "No t'excitis, Bartomeu, calma't!"

- "Com he de calmar-me? ¿Que saps tu com trobar un punt d'equilibri entre les irritades posicions dels professors d'aquesta Universitat? ¿De quina manera convèncer el Govern que mantingui les càtedres al nostre centre?"

- "Bé, suposo que deu ésser difícil per a tots aquells escurçons que sense lluitar mai sota la bandera de la causa monàrquica, amb fins sinistres, van escalar posicions a la cort i van ésser la desgràcia del nostre desitjat Sobirà, ja que descontentaren el poble fent-li sentir el pes de l'autoritat reial amb despotisme i arbitrarietats, per tal que s'arribés a desitjar un canvi que ells mateixos oferiren. Ara, envoltant la il·legítima reina no han de permetre l'exercici del nostre ministeri si no ens subjuguem als seus corruptes propòsits."

- "I arribat el cas, què caldrà fer?"

- "No hi ha dubte, no podem permetre que els impius liberals sembrin la llavor de la discòrdia amb el malèfic propòsit de provocar l'enfrontament entre el sacerdoci i l'Imperi, cosa que només provocaria greus danys als dos poders i als pobles."

- "Hi ha d'haver un desllorigador per tal de trobar un desenllaç que permeti portar endavant el país, sense desagnar-se en una lluita fratricida. Potser a partir dels punts de contacte que puguin tenir els elements moderats d'una i altra opció."

- "Traieu-vos del cap aquesta cabòria. El centre sempre ha estat una il·lusió o millor una trampa, en realitat els qui practiquen el "moderantisme" són un grup reduït, el fi dels quals és fer de pont entre el reialisme i el progressisme. No existeixen els moderats, en el fons són progressistes; uns i altres coincideixen en els objectius, encara que els empaitin en medis diferents."

El col·lega de la veritat